

64. DUBROVAČKE LJETNE IGRE, DUBROVNIK, 10. SRPNJA–28. KOLOVOZA

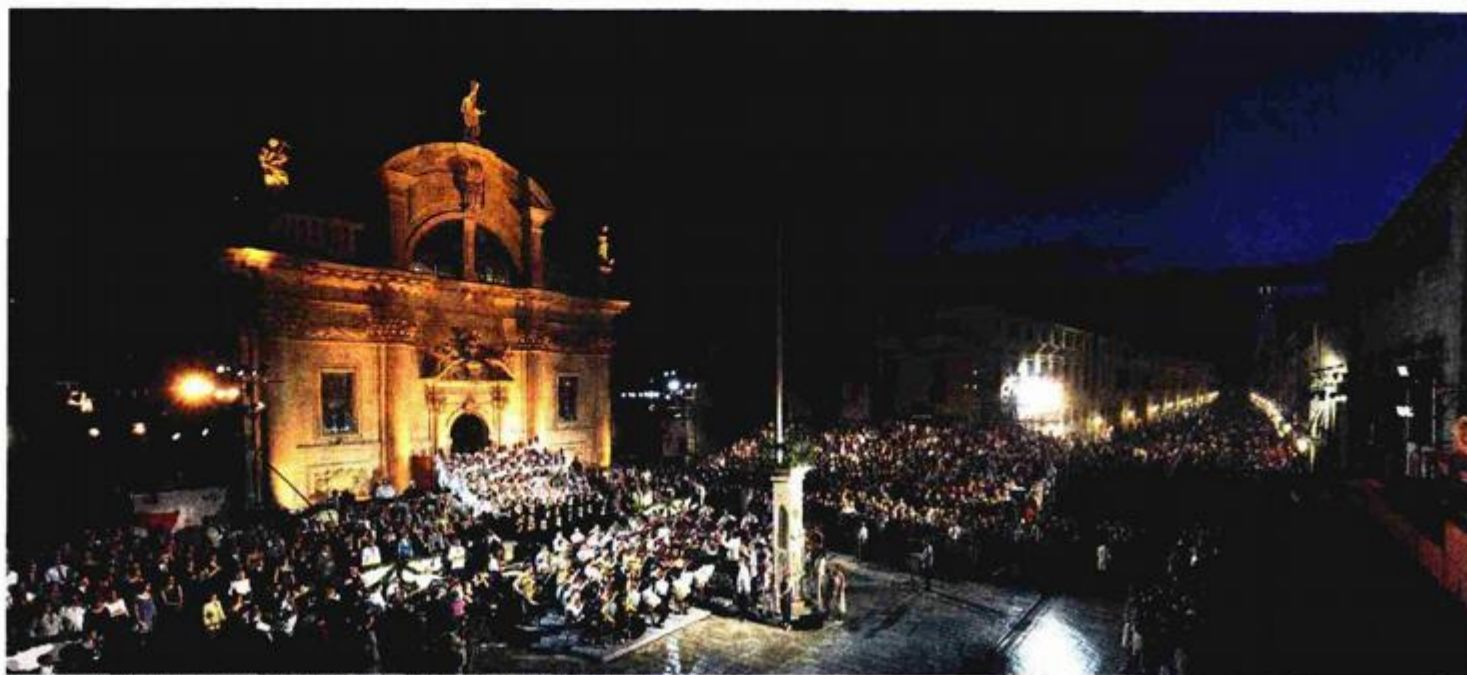
U potrazi za jasnom koncepcijom

Dubrovačke ljetne igre započinju s novim vodstvom i očekivanja su sigurno prilično velika. Koncepcija programa, a ovdje govorimo o njegovu dramskom dijelu, donekle je inovativna, odnosno na tragu je dosadašnjih programskih pomaka, s obogaćenjem u obliku književnih večeri te klaunovskog i uličnog teatra.

Premijerni ovogodišnji dramski naslovi su dake *Allons enfants* Bobe Jelčića i Nataše Rajković, zatim *Otac hrabrost* Borisa Bakala prema motivima Bertolta Brechta te *Obrana Sokratova* u režiji Tomija Janežića.

Već je prošle godine bilo govora o novom projektu autorskog dvojca Jelčić-Rajković, s kojim je, točno deset godina prije, prema mnogim kazališnim kritičarima i teatrolozima započelo pisanje nove dubrovačke ambijentalnosti. Medijska eksponiranost, zatim sučeljavanje bivšeg intendanta Igara u gradskoj vijećnici, gdje će se predstava održavati ove godine, prošlog ljeta s redateljem Bobom Jelčićem, podcrtali su da je riječ o materiji koja „penetrira u tkivo stvarnosti“. Predstava će se baviti aktualnim dubrovačkim temama i kazališno tematizirati probleme Grada, a to ne više samo ukazujući na njegove manje poznate dijelove i stanovnike, ne na poetičan, nego radikalni način – kazalištem ući u vijećnicu, tamo gdje se rješavaju, ili ne rješavaju, pitanja Grada, a iz njega proizlaze i pitanja same ambijentalnosti. Predstava će nastaviti hod i po dubrovačkim ulicama, otvorenim prostorima grada, te tako nastaviti započeti put nove ambijentalnosti. U njoj sudjeluju i građani Dubrovnika pa se put kazališta u tkivo stvarnog života podcrtava i donekle dokumentarnim elementima – sudjelovanjem autentičnih građana, njihovim iskazima. Stvarnost prodire u kazalište, kazalište u stvarnost.

Predstava Borisa Bakala bavit će se hipertekstom današnjega Dubrovnika, odvijati se na lokalitetima palače Sponza, Collegium Ragusinum, ispod Minčete, Buže – sjevernog ulaza u Grad. Zanimljivo će biti promatrati nastajanje predstave, imajući na umu dosadašnji Bakalov rad u okviru njegove međunarodne performativne platforme Bacači sjenki, tijekom projekta *Proces Grad*, gdje se bavio tkivom različitih gradova, ulazio u njihove mikrokozmose, prošlost,

Čini se da je propitkivanje dubrovačke ambijentalnosti smjer kojim će nastaviti i novo vodstvo Igara

budućnost i sadašnjost te promišljao intermedijalne umjetnosti, posebice u području njihove primjene u urbanim prostorima. Dubrovnik, sa svojom iznimno bogatom prošlošću, kojom je prožet svaki kutak stare gradske jezgre, nudi savršeno tlo za poniranje i propitivanje kazališne povijesti, prošlosti Igara, kazališta, ali ponajviše sadašnjega trenutka. Predstava se premješta po raznim gradskim lokacijama, a po svojoj definiciji, odnosno definiciji Bakalova dosadašnjeg kazališnog rada, nužno tematizira i sadašnjost. Kakav će biti njegov susret s Dubrovnikom 2013, ostaje vidjeti.

Ugledni slovenski redatelj Tomi Janežič bavit će se filozofskim Platonovim tekstom *Obrana Sokratova* u obliku monodrame, a izvođač je glumac ansambla Drame HNK-a u Rijeci Alen Liverić. Aktualnost je teksta višeslojna, političnost i bavljenje sadašnjim trenutkom bit će nužno. Poznavajući pak Janežičev opus mogli bismo očekivati i intermedijalnost, dok lokalitet Lovrjenca, kroz klasičnu matricu ambijentalnosti, nudi asocijacije na monolog o *Bitnome*, što god se u taj pojam, tim filozofskim tekstom, danas učitalo pod vodstvom slovenskog redatelja.

Triko cirkus teatar izvest će cjelovečernju klansku predstavu za odrasle *Slavuj leel delong*.

Ceremoniju svečanog otvaranja režira intendant Igara Krešimir Dolenčić, a u nju će uključiti građane Dubrovnika, pa je tako poludokumentarni element, koji se provlači koncepcijom dramskoga dijela Dubrovačkih ljetnih igara, najavljen i samom ceremonijom.

Od repriznoga programa tu su lanjska premijera Euripidove *Medeje* u režiji Tomaža Pandura, *Kate Kapuralica* Vlahu Stullija u režiji Darija Harjačeka (premijera je bila 2011) te obnova Vojnovičeva *Ekvinocija*, u režiji Joška Juvančića, s nešto izmijenjenom podjelom. Zanimljiv je taj potez, ne tako čest dosada na Igrama, ali i razumljiv: to je jedna od onih predstava za koje će svakako biti interesa, jer čuva onaj, očito odavno izgubljen, dubrovački, vojnovičevski *spleen*, i što je još važnije, identitete za kojima se danas u stvarnosti i kazalištu traga, koji se stalno preispituju i istražuju, sudeći i po ovogodišnjim premijernim naslovima.

Zanimljivo je da nije ponovljena lanjska premijera autorskoga projekta Saše Božića *Skup: igre*, koja je i uvela propitivanje kazališne prošlosti Igara i grada kroz dokumentarni materijal u

program Igara. Nema ni provokativne Frlićeve režije *Dantonove smrti*. Vjerojatno je riječ o proračunskim deficitima ili nužnostima. Program je podvučen uličnim i cirkuskim teatrom, programom *Kaleidoskop* Triko cirkus teatra.

Ne ulazeći u ujednačenost, bilo kvalitativnu bilo kvantitativnu, glazbenih, plesnih i opernih sastavnica programa (iako se neki koncepcijski okvir i omjer ipak treba znati), iz najavljenog, a svojim nas rezultatom još može iznenaditi, dade se zaključiti da se u prvoj sezoni novog intendanta išlo geslom: od svega pomalo. Dobro je što se razvijaju neke nove programske smjernice prošlih sezona, samo se treba nadati da će se zadržati, da će nova uprava Dramskog programa znati nastaviti tamo gdje je stara stala, i da će se s vremenom iskristalizirati neka jasnija i određenija programska koncepcija. No i za takvo što potrebno je vremena, jer uz radikalne mijene grada iz kojega igre nastaju ili na koji reagiraju u posljednja dva desetljeća mijenja se, kao da ponovno odrasta i traži svoj put, i sam koncept ambijentalnosti i dramskog programa ljetnih igara. Njegove se odrednice propituju. A to je proces.

PETRA JELAČA